

Το κόκκινο μολύβι – Κυριακή ΙΑ΄ Ματθαίου.

π. Δημήτριος Μπόκος.

Ευαγγελικά αναγνώσματα.

Είμαστε πολύ παράξενοι εμείς οι άνθρωποι. Το κακό που θα μας κάνει κάποιος, το θεωρούμε πολύ μεγάλο. Το κακό που κάνουμε εμείς μια ολόκληρη ζωή καταφρονώντας το θέλημα του Θεού, το θεωρούμε ένα τίποτε. Όμως ο Χριστός στην παραβολή των μυρίων ταλάντων αντιστρέφει τα πράγματα. Την οφειλή των άλλων προς εμάς τη λογαριάζει μικρή: 100 δηνάρια (90 χρυσές δραχμές της εποχής εκείνης). Τη δική μας οφειλή προς τον Θεό και τους άλλους, πολύ μεγάλη: 10.000 τάλαντα (60 εκατομμύρια χρυσές δραχμές).

Ο γέροντας Εφραίμ της Αριζόνας κάνει τη δική του παρομοίωση: Τα δικά μας πταίσματα είναι ολόκληροι τόμοι, ολόκληρα πολυσέλιδα βιβλία, ολόκληρη βιβλιοθήκη. Ενώ των άλλων προς εμάς μια μικρή σελίδα, ή έστω λίγες σελίδες. Και αναρωτιέται: Πώς ο Θεός θα διαγράψει όλους τους τόμους με τα δικά μας αμαρτήματα, όταν εμείς δεν θελήσουμε μια μόνο σελίδα να διαγράψουμε, των αδελφών μας τα πταίσματα; Και επεξηγεί ο αγιασμένος γέροντας:

Το οποιοδήποτε κακό που μας έκανε ο άλλος, δεν είναι τόσο μεγάλο, όσο μας φαίνεται. Και σ' όλη τη ζωή να διαρκέσει, θα περάσει κάποια μέρα. Δεν έχει αιώνια ισχύ και ύπαρξη. Το κακό όμως που κάνουμε εμείς

οι ίδιοι στον εαυτό μας, όταν δεν συγχωρούμε, είναι χωρίς τέλος. Έχει αιώνια ισχύ. Θα «τιμωρούμεθα» αιώνια. Έχουμε λοιπόν να διαλέξουμε μεταξύ δύο κακών. Το ένα είναι παροδικό, το άλλο αιώνιο.

Αν κάποιος είναι Χριστιανός Ορθόδοξος και πιστεύει στον Θεό, δεν πρέπει να του λείπει το κόκκινο μολύβι. Τί θα πει αυτό; Στα επίσημα βιβλία οι διαγραφές γίνονται με κόκκινο μολύβι. Με αυτό το μολύβι θα διαγράψει από σήμερα κάθε φταίξιμο του αδελφού του. Και αδελφός του είναι κάθε άνθρωπος, γνωστός και άγνωστος. Το μολύβι αυτό θα του χρησιμεύσει σαν κλειδί. Θα το βάλει στην κλειδαριά της πόρτας του Παραδείσου και θα ανοίξει.

Εφόσον ακόμη το νήμα της ζωής μας δεν κόπηκε, μπορούμε να συγχωρήσουμε. Μπορούμε να πάρουμε την ηρωική απόφαση “αφίεμεν τοις οφειλέταις ημών”, που λέμε στην Κυριακή προσευχή. Τί λέμε εκεί στον Θεό; «Συχώρεσέ με, Θεέ μου, όπως συγχωρώ και εγώ». Όταν όμως δεν συγχωρούμε, λέμε ψέματα. Ψευδόμεθα κάθε φορά που προσευχόμεθα με το «Πάτερ ημών», διότι, ενώ δεν συγχωρούμε, απαιτούμε συγχώρηση από τον Θεό. Να συγχωρούμε, οπότε και ο Θεός θα μας συγχωρήσει. Μας είπε, α) στην προσευχή μας πρώτα να ζητάμε να συγχωρήσει ο Θεός όλους εκείνους που μας έκαναν κακό. β) Να συγχωρήσει επίσης και όλων των ανθρώπων τις αμαρτίες. Και γ) μετά να ζητάμε να συγχωρήσει και εμάς, που του πταίσαμε δυστυχώς πολύ περισσότερο (από ομιλία Γέροντος Εφραίμ, Η συγχώρηση των εχθρών).

Συγχωρώντας λοιπόν αφειδώς, πλούσια, τον κάθε άνθρωπο που μας κάνει κακό, αποκτούμε θάρρος, παρρησία στην προσευχή να ζητάμε απ’ τον Θεό την αιώνια συγγνώμη μας.

Μια τέλεια προοπτική για μας! Δεν μας αρκεί;

«Αντιύλη». Ι. Ν. Αγ. Βασιλείου, Πρέβεζα.

Πηγή : <https://www.koinoniaorthodoxias.org/>